

Denise Riley***Vara**

Privește cum cad pietrele în băltoace.
globule roșii. Un milion de buze
bleumarin, midii încrețite.

Apleacă-te în vântul puternic - 'întins ca vulturul'
Tintuiește-te ca să te ridici în zbor
și să te zgâiești peste apa ca stânca solidă.

* * *

Noaptea cade, moneda în gaura ce se lasă agale
în straturi de tăvi de perspex
dăruite ajutorului pentru animale.

Luna-i în lumina pre-industrială. Chiar dacă
negura din tine te împovărează: Chinule gândește și
luminează
cum poți mai bine. Spune-i-o.

Metallica

Teama de frig m-a făcut piatra. M-am lăsat să cad
învăluită în unduire de șarpe și am mușcat ca să mă
potolesc.

Mi-am pus trupul între lucrare și moarte.
Și am tremurat.

Ducă-se pe apa sâmbetei întunecat și încălцит.
Apoi voința se zgârie în pustietate, plutind
ca o barză pe oase, cu privirea ridicată din nisip.

---

* Poeta Denise Riley s-a născut la Carlisle și locuiește la Londra. Este mama a doua fete și a unui fiu care s-a pierdut tragic anul acesta. A făcut studii strălucite și este profesoară universitară de excepție la *School of Literature and Creative Writing la University of East Anglia/ Norwich*. Este autoare de proză: **War in the Nursery: Theories of the Child and Mother** (1983), **'Am I That Name?': Feminism and the Category of 'Women' in History** (1988), **The Words of Selves: Identification, Solidarity, Irony** (2000), **The Flesh of Words** scrisă cu Jean-Jacques Lecercle (2004) și **Impersonal Passion: Language as Affect** (2004). A editat **Poets on Writing: Britain 1970-1991**, volum publicat în 1992. Versurile sale au fost publicate în volumul **Penguin Modern Poets/10** alături de Douglas Oliver și Iain Sinclair în 1996. A publicat următoarele volume de versuri: **Marxism for Infants** (1977), **Dry Air** (1985), **Stair Spirit** (1992), **Mop, Mop Georgette: New and Selected Poems 1986-1993** (1993) și **Selected Poems** (2000). Poeziile sale, care reflectă aspecte ale vieții urbane, sunt profund personale, încărcate cu metafore și conținut filosofic. Poeta crede sincer că poezia trebuie să fie citită de un public cât mai larg posibil ca să poată exista.

Ochi, filmul s-a trecut.

Revin la adâncimea apei unde voința
tremura la margine, frecată în propriile brațe.
Precum un scufundător anticipa scufundarea-n abis.

Piele a buzelor nu te arăta jupuită ci te vindecă; să fi
fost albine
ce prindeai atârnând crăpate la orice adiere călduță.
Acum înfruntă, întărește-te
Figură de aur sau alamă lovită ca să suni într-o revărsare
de alb.

Shantung

Este adevărat că oricine se poate
îndrăgosti lulea de oricine.
Mai târziu, nu se mai întâmplă. Of, of.

Cât fond de ten se spală în fiecare zi
schimbând albastrul în negrul de pe lume.
S-o recunoaștem cu toții. În special voi fetelor.

Zi de zi mă gândesc la ceva legat de moarte.
O face fiecare? vreau să spun că se gândesc.
Prietenii mei! Niște răspunsuri. Grațios
desfac cureaua de la ceas. O pun cu fața în jos.

A cunoaște în lumea reală

O lucire galbenă alunecă dinspre casele de cărămidă
Niște nori ca oțelul se umflă peste ele.

O oră de după-amiază arde până o lumină
de culoarea ruginii se îneacă către seară

sau oricând se prăbușesc direct prin
mine însămi când cad cu o bufnitură pe podeaua vărgată

a piscinei golită pentru iarna, fără
adâncimi verzi, ci numai tapetată cu frunze înnegrite.

Atunci frigul vine să înăsprească aerul. În iatacul meu
Aud mașini și zăpada aburind prin stradă.

Nu sunt nimica afară: nu sunt nici înăuntru.
Nu există democrație în frumusețe. Urmez

priviri omenești. Deși oamenii se trec repede, nu
fi încurcat de viețile lor enigmatice, mai târziu viețile

își secretă sensurile. *Soarele roșu este pe ploaie.*
Unde să mă stabilesc, dacă viața publică-i distrusă.

Numai să reușesc ceva orbitor de plăcut. Sunt prea în vârstă ca să doresc să fiu grijulie. Atunci nu am fost.

Ceea ce vezi este ceea ce ai putea să ai cu ușurință. Ai putea. Sau să mă duci acasă. Altfel de gând,

lichid în spatele vorbăriei, sângerează cu totul.
Mi-am spălat fiul în laptele dimineții.

Tăiat în felii în lumina de acum, o mână pe lamă.
O rană, rădăcină pivotantă la vremea ei, bobocul ei roșu-n lumina.

Cearșafurile vântului pălmuiesc marea în câmpuri de grâu tulburate.
Înger, peste, paradis, ploaie de cireșe.

Biata zapada

Violeta
lumina a zăpezii ce cade.

Săgețile ei minuscule
produc ochi dungați.

Sus rapizi
fulgi cenușii.

Neliniștitor, nu
poate afla albeață.

Trilioane de suflete
Violet cenușii.

Cântec de nuntă cu vers memorat

Potârnichea este stăpânită de țărna pe care aleargă
Precum norii de un albastru cenușiu profund
Stăpânesc marea.
Ploaia catastrofică.
Și tot mereu cad încet împreună.